

AŞK MI ÜSTÜN ŞEFKAT Mİ?

Sevgi, yaratılıştta insana verilen yüce bir duygu...

İnsan ise fıtratına konulan sevgi ile geniş bir yelpaze içinde sevgisini kullanma serbestiyetine sahip olmuştur.

İnsan bir çiçeği sevdiği gibi, koca bir baharı da sever... Dünyada seveceği, sevmesi gereken pek çok şey vardır ama sevginin de aşırılığa kaçılmadan normal ölçüler içinde kullanılması gerekir...

Biz bugün sevginin iki önemli türü üzerinde duracağız: **Aşk ve Şefkat.**

Aşkı, karşılığı görülmeyince sönen sevgi diye tanımlamaktadırlar.

Karşı cinsler arasında kurulan sevgi akışı bu aşk grubu içine girer... Bunun bir diğer ifadesi de mecazi aşktır. Mecazi aşklarda, aşıkların yüzde doksan dokuzu maşukundan şikayet eder. Karşılık göremeyince de aşk sona erer, sevgi biter...

Şefkat ise, daha üst derecede saf ve safi olan, karşılık beklenmeyen bir sevgidir. Karşılığı gelmeyince sönmeyen bir sevgidir.

Bir anne-babanın çocuklarına olan sevgisi şefkattir. Onlar çocuklarını severken karşılık beklemezler... Çocukları onlara bırakın sevgi ile karşılık vermeyi, onları horlayıp, hakaretler etseler bile anne-babalarda bir sevgi halesi her zaman var olur, hiç kaybolmaz... Kanlı gözyaşları dökerlerken bile, yavruları için hiçbir kötü haber duymak istemezler... Yaramaz çocuklarından onlara gelen olumsuzluğa rağmen, onlar daima şefkatleri ile karşılık verir, çocuklarını korur, onlar için hayatlarını feda ederler, sağlıkları için duacı olurlar... Yani her şeye rağmen anne babaların çocuklarına olan bu sevgisinin adı şefkattir. Aşkla karşılaştırıldığında her zaman şefkatin üstün geldiğini görürsünüz... Bunun örneklerini hayatın içinden her an bulmanız, görmemiz mümkündür...

Şefkatin bu saf ve temizliği sadece insanlarda değil, hayvanî validelerde de görülür... Tavuğun bütün sermayesi hayatı iken, yavruları için kendisini itin ağzına atarak feda eder... Aç aslan, bulduğu eti yemeyip, karnının açlığına rağmen ağzı ile yavrularına getirir...

Şefkatin en büyüğü ise, Yüce Yaratıcı'nın, başta insan olmak üzere yarattıklarına olan iltifatıdır... Cenabı Allah, kâinatı ve mahlukatı severek yaratmıştır. Bu sevginin içinde insana olan iltifat ise şefkatlerin en büyüğüdür...

Allah (c.c.) Kâinatın efendisi Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) e'de ümmetine karşı büyük bir şefkat vermiştir.

Rivayet-i sahiha ile mahşerin dehşetinden herkes hattâ

enbiya dahi "nefsî, nefsi" dedikleri zaman, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü

Vesselâm "ümmeî, ümmeî" diye re'fet ve şefkatini göstereceği gibi,

Peygamberimiz, yeni dünyaya

geldiği zaman ehl-i keşfin tasdikiyle Amine vâlidemiz O'nun ağzından "ümmeî, ümmeî" duasını işitmiş.

Peygamberimizin şefkatinin en büyüğü de ümmetine ahiretteki şefaati olacaktır.

Cenabı Allah bizi kendisine samimi kul, Resulü Hz. Muhammed (s.a.v.) e ise samimi ümmet eylesin Amin.

**Güzel günler
dileğiyle.**